

φαίνεταιο γαϊάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων 405
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς, ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 ἢ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθε
 κεκληγῶς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων,
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 ἀμφοτέρους, ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὄπλα τε πάντα 410
 εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. ὁ δ' ἄρα πρύμνη ἐνὶ νηϊ
 πληῆξε κυβερνήτεω κεφαλῆν, σὺν δ' ὅστε' ἄραξε
 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικῶς
 κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηϊ κεραυνόν· 415
 ἢ δ' ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγεῖσα κεραυνῶ,
 ἐν δὲ θεείου πλητο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 οἱ δὲ κορώνησιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους 420
 λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα.
 ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῶ
 ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχῶς.
 τῶ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστὸν,
 ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν. 425
 Ἐνθ' ἦ τοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὄκα, φέρων ἐμῶ ἄλγεα θυμῶ,
 ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 παννύχιος φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι
 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν. 430
 ἢ μὲν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθεῖς,
 τῶ προσφῶς ἐχόμεν ὡς νυκτερίς· οὐδέ πη εἶχον
 οὔτε στηρίζαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι·
 ῥίξαι γὰρ ἐκάς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, 435
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
 νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω

Ναυάγιο. στον ορίζοντα δεν φαίνονταν στεριά, μόνο ουρανός και θάλασσα,
 Θάνατος τότε λοιπόν σύννεφα μαύρα συσώρευσε ο Κρονίων 405
 συντρόφων πάνω από το κοίλο πλοίο κι όλο σκοτείνιασε το πέλαγος.
 (στ. 403-46) Κι αυτό για ώρα πολλή δύσκολα προχωρούσε· γιατί αμέσως ξέσπασε
 συρίζοντας ο Ζέφυρος, μ' ανεμοθύελλα και ταραχή μεγάλη,
 τα δυό σχοινιά του ιστοῦ η ορμή έκοψε του ανέμου,
 έπεσε προς τα πίσω ο ιστός, κι όλα τα σύνεργα του πλοίου 410
 μέσα στ' αμπάρι παρασύρθηκαν από τ' απόνερα· στην πρύμνη επάνω
 χτύπησεν ο ιστός τον κυβερνήτη κατακέφαλα, κι όλα τα κόκκαλα
 ταυτόχρονα της κεφαλῆς του σύντριψε· κι αυτός με δύτη όμοιος
 απ' το κατάστρωμα έπεσε, και τα οστά εγκατέλειψε η αγέρωχη ψυχή.
 Την ίδια ώρα βρόντησε ο Δίας και πάνω στο πλοίο έριξε κεραυνό· κι αυτό 415
 ολόκληρο επιτόπου στριφογύρισε καθώς από τον κεραυνό κτυπήθηκε του Δία,
 και μέσα γέμισε από θειάφι· κι από το πλοίο έξω έπεσαν οι σύντροφοι.
 Οι οποῖοι όμοιοι με κουρούνες γύρω στο μελανόχρωμο καράβι
 από τα κύματα φερόντουσαν – και ο θεός τους στέρησε το νόστο.
 Εγώ δε πάλι εδώ κι εκεί πάνω στο πλοίο πήγαινα, ωσότου της καρίνας 420
 τα πλαϊνά τοιχώματα η τρικυμία διέλυσε· κι αυτήν γυμνή το κύμα έφερε.
 Πάνω σ' αυτήν με βρόντο το κατάρτι έπεσε· σ' εκείνο πάλι
 το σχοινί είχε μείνει της αντένας από βοδιού δέρμα φτιαγμένο.
 Μ' αυτό μαζί έδεσα και τα δύο, καρίνα και κατάρτι,
 κι αφού πάνω τους κάθισα φερόμουν στους ολέθριους ανέμους. 425
 Τότε αλήθεια σταμάτησεν ο Ζέφυρος κι η ταραχή της θάλασσας,
 φύσηξεν όμως γρήγορα ο Νότος, φέρονοντας στη ψυχή μου βάσανα,
 και πάλι για να αναμετρηθώ με την ολέθρια Χάρυβδη.
 Τη νύκτα όλη εδώ κι εκεί φερόμουν, με την ανατολή του ήλιου όμως
 στον σκόπελο της Σκύλλας βρέθηκα και στη φρικτή τη Χάρυβδη. 430
 Η οποῖα αναρρουφούσε της θάλασσας το αλμυρό νερό·
 εγώ ωστόσο προς τη μακρύκλωνη συκιά ψηλά αφού πετάχτηκα
 σ' αυτήν προσκολλημένος σαν νυκτερίδα σφικτά κρατιόμουν· και τρόπος
 δεν υπήρχε ούτε τα πόδια να στηρίξω σταθερά ούτε στην κορυφή ν' ανέβω·
 γιατί οι ρίζες ήταν χαμηλά κι οι κλώνοι της μετέωροι, 435
 μεγάλοι και ψηλοί, κι έριχναν τη σκιά βαρειά στη Χάρυβδη.
 Επίμονα κρατιόμουν, ωσότου να ξεράσει πίσω πάλι

ἰστὸν καὶ τρόπιν αὖτις· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 ὄψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορήθην ἀνέστη
 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζιγῶν, 440
 τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
 ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα,
 ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῆσι.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατῆρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε 445
 εἰσιδέειν· οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὸν ὄλεθρον.
 Ἔνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην, δεκάτη δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
 ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα,
 ἧ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεύω; 450
 ἦδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

καρίνα καὶ κατάρτι· κι ὅπως το λαχταρούσα αὐτά μου ἦρθαν
 ἀργά πολὺ· ποῖάν ὦρα ἀπὸ την ἀγορά για δεῖπνο πάει
 ἀνδρας που κρίνει διαφορές πολλές ἀνθρώπων που δικάζονται, 440
 την ἴδια ὦρα αὐτά τα ξύλα φάνηκαν ἀπὸ της Χάρυβδης το στόμα.
 Κι ἐγὼ ἀπὸ ψηλά τα χέρια καὶ τα πόδια ἀφήνοντας να φέρονται,
 με γδούπον ἐπεσα καταμεσῆς στη θάλασσα πλάι στα ξύλα τα μακριά,
 κι ἀφοῦ πάνω τους κάθισα κωπηλατούσα με τα χέρια μου.
 Τη Σκύλλα πια δεν ἀφήσε ο πατέρας των θεῶν καὶ των ἀνθρώπων 445
 κατὰματα να δω· σίγουρα δεν θα ξέφευγα τον ἀγριον ὄλεθρο.
 Ἐννέα μέρες ἀπὸ ἐκεῖ (στα κύματα) φερόμουν, καὶ τη δεκάτη νύκτα
 Ἄφιξη
 στην Ὠγυγία
 (στ. 447-53)
 στη νήσο Ὠγυγία με ἐρίξαν οἱ θεοί, ὅπου η Καλυψὼ
 μένει η καλλιπλόκαμη, δεινὴ θεὰ μ' ἀνθρώπινη φωνή,
 που με ποθοῦσε καὶ με φρόντιζε. Ἀλλὰ γιατί αὐτά ἐξιστορῶ; 450
 Χθες μόλις ἐδῶ στο σπίτι σου τα διηγήθηκα
 σ' ἐσένα καὶ στην ἐξοχη γυναίκα σου· μου εἶναι μισητό
 πράγματα εἰπωμένα λεπτομερῶς ξανά να ιστορῶ.